

Η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Γράφει ο Ιωάννης Μ. Ασλανίδης

Η καθιέρωση της 19ης Μαΐου ως ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού και η ακάματη και συνεχής προσπάθεια, προώθησης της διεθνούς αναγνώρισης της Γενοκτονίας, πρέπει ν' αποτελεί για όλους τους Έλληνες πολιτικούς και όχι μόνον, ως χρέος τιμής και Μνημοσύνης στους τριακόσιους πενήντα χιλιάδες νεκρούς (350.000) της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού.

Το κατηγορητήριο για το αποχαλίνωτο κράτος της Τουρκίας, που δεν σεβάστηκε ποτέ, ούτε και σήμερα ακόμη, τα ατομικά δικαιώματα του ανθρώπου και των αιχμαλώτων, πρέπει ν' αποτελεί μέλημα και φωνή κάθε πολιτισμένου ανθρώπου.

Η μελέτη της Ιστορίας, τα βιώματα πολλών από εμάς και από τις περιγραφές επιζησάντων για την απάνθρωπη βαρβαρότητα των Τούρκων, μας αφήνουν μ' ένα κόμπο στο λαιμό, με την ψυχή μας συνεχώς επαναστατημένη, για την αζεπέραστη θλίψη που αισθανόμαστε. Βλέπουμε και σήμερα ακόμη ότι, και οι πιο στοιχειώδεις υπαγορεύσεις που επιβάλλει η φύση του ανθρώπου, ελλείπουν από την ψυχή των Τούρκων, ώστε να δώσουν λίγη αγάπη, να δείξουν λίγη φιλευσπλαχνία προς τον συνάνθρωπό τους. Έρχονται συνεχώς νέα στοιχεία στην δημοσιότητα, νέα φωτογραφικά γεγονότα, συμπεραμαρτούντων των γεγονότων της Κωνσταντινουπόλεως της περιόδου 1955 και της Κυπριακής Τραγωδίας του 1974, για να καταλήξει και ο πιο αντικειμενικός κριτής, ότι οι Τούρκοι παραμένουν οι ίδιοι και δεν άλλαξαν σε τίποτε στο πέρασμα του χρόνου.

Η Ιστορική έρευνα έχει φέρει στο φως της δημοσιότητας αναρίθμητα έγγραφα που στοιχειοθετούν και τεκμηριώνουν το τεράστιο έγκλημα της γενοκτονίας. Το Δ! Παγκόσμιο συνέδριο του Ποντιακού Ελληνισμού (1997) αποφάσισε την συνεχή προώθηση του θέματος της διεθνούς αναγνώρισης της Γενοκτονίας. Υπ' όψη ότι τον Ιούνιο του 1998 διακομματική επιτροπή από το Ελληνικό Κοινοβούλιο επισκέφθηκε τον Ο.Η.Ε. και υπέβαλε υπόμνημα, για την αναγνώριση της Γενοκτονίας των Ποντίων. Βέβαια για την επίσημη Τουρκία, το θέμα της Γενοκτονίας των Ποντίων αποτελεί εφεύρημα του Ελληνικού Κράτους, οι Πόντιοι όμως θυμούνται, οι μνήμες και αφηγήσεις των παλαιότερων στέκουν πύρινες στο μυαλό τους. Ο Ελληνισμός πρέπει να συνεχίσει τον αγώνα μέχρι τελικής αποδοχής της Γενοκτονίας από το Τουρκικό Κράτος.

Για όσους αμφισβητούν την Γενοκτονία των Ποντίων και όχι μόνον, τους παραπέμπω, στα λόγια του σοφού Άγγλου πολιτικού Γλάδστων, ο οποίος είπε: «Οι Μωαμεθανοί Τούρκοι, δεν είναι οι πράοι Μωαμεθανοί των Ινδιών, ούτε οι ιπποτικοί Σαλαδίνιοι της Συρίας, ούτε οι πολιτισμένοι Μαυριτανοί της Ισπανίας, οι Τούρκοι σχεδόν στο σύνολό τους από της εμφανίσεώς τους στην Μ. Ασία και στην Ευρώπη είναι το μοναδικό δείγμα της ανθρωπότητας, **που έδειξε την**

μεγαλύτερη έλλειψη ανθρωπισμού. Από όπου πέρασαν, μια πλατειά κηλίδα αίματος, έδειχνε τα ίχνη της διαβάσεώς τους και σ' όλη την έκταση της Κυριαρχίας τους, ο Πολιτισμός εξαφανίζετο. Πέρασαν δια πυρός και σιδήρου του Βαλκανικούς λαούς και τον 16ον αιώνα έφθασαν προ των πυλών της Βιέννης, όπου ηττήθηκαν από τον Συμμαχικό Στρατό της Ευρώπης. Εάν είχαν τότε νικήσει, οι Τούρκοι, η Ευρώπη σήμερα θα ήταν χειρότερη από τις υπανάπτυκτες χώρες της Ασίας και Αφρικής.

Ο Αδούλωτος Ποντιακός Ελληνισμός, παρά τον ξεριζωμό από τις πατρογονικές του Πατρίδες και την γενοκτονία που υπέστη από την απάνθρωπη τουρκική βαρβαρότητα, όχι μόνο δεν χάθηκε, αλλά κράτησε τις παραδόσεις του, τις ρίζες του και με πυξίδα και φάρο τις χιλιάδες ψυχές της γενοκτονίας, θηριεύει και διδάσκει όχι μόνο στην Ελλάδα την πατρίδα των, αλλά και σ' όλη την Ευρώπη, αρχές, αξίες και παραδόσεις που πρέπει να διατηρήσουμε αν θέλουμε να έχουμε σαν έθνος, μέλλον. Ζωντανό παράδειγμα η ονειρεμένη εικόνα στο 27ο Πανευρωπαϊκό Φεστιβάλ Ποντιακών Χορών της νεολαίας που το 2009 πραγματοποιήθηκε στο Uni Hall του Βούπενταλ της Βόρειας Γερμανίας, με μέριμνα της Ομοσπονδίας Συλλόγων Ελλήνων Ποντίων της Ευρώπης. Μας αφηγείται ένας θεατής: «...Τα φώτα χαμηλώνουν, οι πέντε είσοδοι του σταδίου ανοίγουν. Πρώτα μπαίνουν οι νέοι με τα ποντιακά λάβαρα και ακολουθούν τα αμέτρητα νέα παιδιά τρίτης και τέταρτης γενιάς Ποντίων, ντυμένα με τις παραδοσιακές φορεσιές, τις ζίπκες και τις ζουμπούνες τους εισέρχονται εντυπωσιακά στον χώρο. Τα μάτια τους αστράφτουν από χαρά και υπερηφάνεια για την Ελληνική ποντιακή καταγωγή τους. Μέσα σε λίγα λεπτά, 1.500 περίπου παιδιά από την Ελλάδα, την Γερμανία, την Σουηδία, την Ελβετία, το Βέλγιο και άλλες ευρωπαϊκές χώρες έχουν κατακλύσει το στάδιο, πιασμένα χέρι-χέρι χορεύουν κυκλικά στους ρυθμούς της χαρακτηριστικής ποντιακής μουσικής, με τον κόσμο που έχει κατακλύσει τις εξέδρες να τα αποθεώνει εκστασιασμένος...». Αυτή η φυλή των Ελλήνων, οι Έλληνες ξεριζωμένοι Πόντιοι, είναι ένα μεγάλο κομμάτι της Ελληνικής Ιστορίας, του Πολιτισμού και της Παράδοσής μας. Το λαμπρό ιστορικό τους παρελθόν και το θριαμβευτικό και ουσιαστικό παρόν, είναι η εγγύηση ότι το Ελληνικό έθνος, εκτός από το ιστορικό Παρελθόν, το υπέροχο παρόν, θα έχει και Μέλλον.

Οι όροι του Κεμάλ στην συνθήκη των Μουδανιών (20-9-24), έγιναν αποδεκτοί από τους συμμάχους, η Ελλάδα στερείτο του δικαιώματος των διαπραγματεύσεων. Είναι αλήθεια ότι ο Έλληνας αντιπρόσωπος Στρατηγός Αλέξανδρος Μαζαράκης αρνήθηκε να υπογράψει την συμφωνία, αλλά οι σύμμαχοι έβαλαν την υπογραφή τους. Και αν ο Κεμάλ φάνηκε διαλλακτικός στην συνθήκη αυτή, αν οι ορδές τους δεν συνέχισαν την αιματοβαμένη πορεία τους προς τον Έβρο, ήταν γιατί ένα καινούργιο θαύμα είχε αρχίσει να ξεδιαλύνει τα μαύρα σύννεφα της συμφοράς.

Ήταν οι ανίκητοι-ηττημένοι εκείνοι που δημιούργησαν την Στρατιά του Έβρου υπό τον Πάγκαλο και Πλαστήρα, μια τρομερή πολεμική μηχανή του Ελληνικού Στρατού, **έτοιμη ν' αποδείξει ότι δεν ήταν ο Στρατός μας αυτός που ηττήθηκε στην Ιωνία. Ο πόλεμος δεν χάθηκε στις εύφορες Μικρασιατικές κοιλάδες. Χάθηκε στα σαλόνια της Αθήνας. Η Ελλάδα ηττήθηκε πολλούς**

μήνες πριν αρχίσουν οι Μάχες. Αυτήν την θανάσιμα τραυματισμένη ψυχικά μηχανή, δεν τολμούσε ν' αντιμετωπίσει ο Κεμάλ. Ήταν οι προδομένοι και ταπεινωμένοι νικητές, από την πολιτική τους ηγεσία έτοιμοι να βροντοφωνάξουν εμείς δεν νικηθήκαμε. Αυτό το γνώριζε καλά ο Κεμάλ και το ομολόγησε στην Τουρκική εθνοσυνέλευση, στην πρώτη επέτειο της νίκης του, όπου είπε: **«...Δεν πρέπει να λησμονούμε, ότι στην Μικρά Ασία δεν ηττήθηκε ο γενναίος Ελληνικός Στρατός. Η Πολιτική Ηγεσία του ηττήθη...».**

Για 500 χρόνια το όνειρο της Μεγάλης Ελλάδος διατήρησε όλη την λαμπρότητά του, θέρμαινε τις ψυχές των αδούλωντων Ελλήνων επί τόσους αιώνες και στα κρυφά σχολεία, αντί για προσευχές, πολλές φορές οι Ρασοφόροι δάσκαλοι ψιθύριζαν το «Πάλι με χρόνια, με καιρούς, πάλι δικά μας θάναι...».

Σήμερα το όνειρο έχει διαλυθεί, το λυχνάρι της Ελπίδας έσβησε, δεν μένει παρά η μαρτυρική νοσταλγία για τις χαμένες Πατρίδες. Η Βασιλεύουσα δεν έπεσε το 1453. Ποδοπατήθηκε το Σεπτέμβριο του 1922 από τους Τούρκους με τον ξεριζωμό των Ελλήνων της Μ. Ασίας (της Αιώνιας Ελλάδος) και πέθανε πλέον και ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς...

Όσον αφορά μερικούς άσχετους και ενθουσιώδεις θιασώτες της Ελληνο-Τουρκικής προσέγγισης, τους συνιστούμε να μην βιάζονται και να είναι προσεκτικοί, διότι οι Τούρκοι δεν έχουν μπέσα. Το έχουμε ξαναπεί αυτό. Οι Τούρκοι από της εμφανίσεώς των, επεδίωκαν να ξεριζώσουν από την πανάρχαια κοιτίδα τον Πόντο και όχι μόνον τον Ελληνισμό και το πέτυχαν το 1922. **Αυτή ήταν η πρώτη φάση του Τουρκικού Σωβινισμού και κατά την δεύτερη φάση έχουμε την επέκταση στο Αιγαίο και την Θράκη. Το Άγαλμα του Κεμάλ στην Σμύρνη δείχνει με το δεξί χέρι του, την κατεύθυνση προς την Ελλάδα.**

Επίσης! χρειάζεται να διαβάσετε το βιβλίο του Κ. Σολταρίδη «Τι διδάσκουν οι Τούρκοι στα Σχολεία τους» και θα δείτε πως φανατίζουν τους νέους τους, εναντίον της Ελλάδος. Ας αφήσουν λοιπόν για αργότερα τις περιπτήσεις, τους εναγκαλισμούς, τους ασπασμούς της υποτέλειας και τα ομαδικά τουρκοτσιφτετέλια και τα κουμπάρια και να μην ξεχνούν οι ιθύνοντες, κατευθύνοντες και οδηγούντες τον ιερό αυτό τόπο, την εθνική μας υπερηφάνεια και το γόητρο του λαού μας.

Συμπερασματικά και σήμερα ακόμη μπορούμε να πούμε ότι οι χριστιανικές μειονότητες της Μικράς Ασίας, καίτοι ξεριζωμένες από τα πατρία εδάφη των, συντελούν στον εκδημοκρατισμό του πολιτικού συστήματος της Τουρκίας που έχει δυστυχώς πολύ δρόμο ακόμη, και ότι **ο αριθμός των Τούρκων διανοούμενων υπερμάχων της αλήθειας δεν είναι και τόσο ευκαταφρόνητος επί των ημερών μας.**

Η Σημερινή Τουρκία, αν θέλει να λέγεται ευρωπαϊκή χώρα, οφείλει ν' ακολουθήσει το παράδειγμα της Γερμανίας. Να παραδεχθεί τις πολυάριθμες γενοκτονίες που διέπραξε. Να ζητήσει συγγνώμη γι' αυτές και να δώσει εγγυήσεις στην ανθρωπότητα και τον εαυτό της ότι δεν θα τις επαναλάβει. Μόνον έτσι θα απελευθερώσει συνειδησιακά την ψυχή των νέων Τουρκικών γενεών, από τα

ερυνικά συμπλέγματα της ενοχής, που την κατατρέχουν και την εμποδίζουν ν' αφομοιώσει ουσιαστικά τις μεγάλες αξίες του ευρωπαϊκού πολιτισμού. **Τέλος!** **ας αντιληφθεί κάποτε η Πολιτική και Στρατιωτική ηγεσία της Τουρκίας, ότι! Το αίτημα των Ποντίων για την αναγνώριση της γενοκτονίας εμπειριέχει μια δυναμική, ένα μήνυμα, μια ελπίδα λύτρωσης προς την ίδια την τουρκική κοινωνία.**

Ιωάννης Μ. Ασλανίδης

Αντγος α. ε.

Επίτιμος Δκτης της Σ.Σ.Ε.

Πόντιοι από κάθε γωνιά της Ευρώπης έδωσαν το «παρών» στο 27ο Φεστιβάλ Ποντιακών Χορών και Νεολαίας στο Βούπενταρτ της Γερμανίας.

Γεμάτα καμάρι και υπερηφάνεια, τα νέα παιδιά, Πόντιοι δεύτερης και τρίτης γενιάς, έχουν την Ελλάδα

«Ο Πόντος για εμάς είναι η πυξίδα μας», μας λένε οι νεαροί Πόντιοι λίγο πριν από την εντυπωσιακή είσοδό τους στο στάδιο του Βούπερταλ